

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director : C. G. DISSESCU

Prim-Redactor : SILIU RĂDULESCU

Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

George Plastara. — *Romantismul juridic.*
Alex. St. Mandrea. — *Discurs la banchetul oferit D-lui Ripert, profesor dela Facultatea de drept din Paris.*
Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție s. III.* — Cambie. — Acțiune cambială. — Dacă poate fi admisă cererea de conexarea sau suspendarea ei. — Excepțiune dilatorie.
(Zinaida Popa și Constantin Popa cu N. Atanasiu).
Curtea de Apel București, s. III. — Contencios Administrativ. — Acțiune. — Reclamant. — Calitate. — Drept câștigat. — Simplu interes.
(Preotul Moise Păcescu cu Minist. Instr. Publice și altu).
Tribunalul Dâmbovița s. II. — Urmărire fiscală. — Constație. — Consemnarea sumei. — Nu se consemnează la poprire. — Urmărirea lefurilor funcționarilor. — Societăți cooperative. — Contracte. — Societăți cooperative. — Urmărirea indemnizației de scumpete. — Art. 131 și 177 leg. cooperații.
(Plutonier N. Bătătorescu cu Federala Dâmbovița),
Bibliografie.

ROMANTISMUL JURIDIC

— Controversa Profesorilor francezi Georges Ripert și Julien Bonnacase —

Conferința domnului Georges Ripert, profesor la Facultatea de Drept din Paris, despre „Romantismul Juridic” ne evoacă lucrarea distinsului jurisconsult din Bordeaux, Julien Bonnacase, intitulată „Science du Droit et Romantisme” (Le conflit des conceptions juridiques en France de 1880 à l'heure actuelle) și în special capitolul al IV-lea al acestei cărți, purtând titlul : „Dreptul și Morala” sau „Manifestarea supremă a romantismului juridic”.

În această interesantă și mult discutată lucrare, profesorul Bonnacase, pornind de la comparația clasicismului și romantismului literar, primul întemeiat pe ordine, supunere rațională la reguli, înlăturarea fan-teziilor, discuțiilor, lirismului și urmărind organiza-re-a unei geometrii sociale și estetice, iar al doilea — dia contra — revoluționar, introducând domnia critice-i, a sentimentalismului, a imaginațiunii, — ajunge să stabilească norme similare în Drept. Într'adevăr, afirmă d-sa, există un romantism juridic, care vrea să răstoarte totul în materie juridică, care neagă noțiunile fundamentale și tradiționale ale dreptului, care tăgăduiește proprietatea, suveranitatea, dreptul subiectiv, personalitatea morală, intronând misticismul și

psichologismul juridic, romantismul social, misticismul cuvintelor și — în fine — „supremă manifestare a reveriei romantice” confundă Dreptul cu Morala. D-l Bonnacase începe lupta atât cu partizanii școalei exegetice, cât și cu propriul său Decan al Facultății de drept din Bordeaux, profesorul Duguit, care era privit ca șef al pasivismului juridic.

Pe lângă Duguit, Bonnacase se găsește în luptă cu Ripert, care renegând Dreptul ca știință autonomă în favoarea Moralei, întronează romantismul în forma sa cea mai desăvârșită.

În opera sa, *La règle morale dans les obligations civiles*, al cărei scop este „de a regăsi valoarea legii morale în regulile cele mai tehnice ale dreptului”, d-l Ripert afirmă strânsa legătură între Drept și Morală. D-sa merge până într'acolo încât scrie : „creditorul și debitorul legați unul de altul de către raportul de drept, sunt oameni cari fac parte din aceeași comunitate, pe cari o morală sublimă îi numește frați, și nu pot avea, unul drepturi și celălalt obligații decât în măsura în care legea morală permite de a trage de la un altul avantajii și servicii”.

După profesorul din Paris nu există între drept și morală nici o diferență de domeniu, natură și scop; nici nu poate fi, căci dreptul trebuie să realizeze justiția și ideea de justiție e o idee morală. Morala nu e numai un factor esențial al dreptului, ci și o forță vie care poate să-l facă să cadă prin acțiunea judecătorului, aceasta din urmă având posibilitatea să impuie respectul legii morale în ciuda dreptului.

Ripert arată și analizează influența Moralei în convențiunile imorale — bunele moravuri — viciile de consimțământ = leziunea — abuzul de drept — responsabilitate — datoria de asistență — fraudă în ac-telle juridice — obligațiunea naturală — datoria de a ține cuvântul dat — datoria de a repara prejudiciul cauzat altuia — obligațiunea alimentară, etc.

Este caracteristic ceia ce spune în această privință : „Când dreptul fortifică datoria de ajutor între cei ce trăiesc sub regimul uniunii liberale, autorizează căutarea paternității naturale, organizează protecția copiilor, interzice contractul imoral, pune frâu speculației, mărește responsabilitatea, nu tolerează îmbogățirea

nedreaptă, oprește abuzul drepturilor, protejează pe lucrător contra spoliei patronului, luptă contra licenței moravurilor, încearcă să asigure dreptatea în repar-tizarea impozitului, el realizează scopurile moralei creștine“.

Riguroasa diferențiere între drept și morală e deci contrazisă de deseale încălcări ce le face a doua în domeniul primului. Dar există o diferență de caracter. Regula morală devine regulă juridică grație unei porunci formale mai energice și unei sancțiuni exterioare.

Când regula a fost astfel dată și sancționată de legislator, ea se separă de regula morală care-i servește drept fundament.

Pentru Ripert deci obligațiunea nu este o simplă relație între două patrimonii; construcția tehnică nu poate fi decât aplicarea unui ideal moral. Dar adaogă: legislatorul trebuie să se păzească de-a face pe moralistul; el este technicianul însărcinat cu făurirea regulii, căreia trebuie să-i dea sancțiunea. Asupra lui apasă toate forțele morale; el îndură împingerea lor, dar regula morală trecând prin mâinile sale trebuie să iasă transformată și trebuie să fie prezentată ca o regulă juridică.

Sar putea crede că bazând dreptul obligațiunilor pe un ideal moral de justiție, Ripert revine la vechia idee a dreptului natural. Deacea Ripert se grăbește să declare că nimic nu e mai departe de gândul lui decât teoria dreptului natural, pe care o consideră cu totul insuficientă.

D. Ripert conchide astfel: „scopul cărții mele este de a demonstra imposibilitatea în care se află legiuitorul sau judecătorul de a da regule sau de a tranșa dificultăți folosindu-se pur și simplu de procedeele tehnice de elaborare și de construire a Dreptului. Regula nu poate fi dată și aplicată decât considerând idealul moral pe care legiuitorul își propune să-l realizeze și la care judecătorul trebuie să conlucreze. A nu voi să îți seama de forțele morale, cari există în societate, nu este a fi într'adevăr realist!

După cum am spus, Bonnacase consideră această concepție a lui Georges Ripert ca „faza supremă a reveriei romantice“; ea constă în confuzia Dreptului cu Morala și prezintă o gravitate excepțională. După Ripert — spune Bonnacase — Dreptul nu-și poate justifica el însuși existența și funcția; el nu există decât prin Morală; consecința acestui sistem e dispariția Dreptului ca știință autonomă. Criticând sistemul lui Ripert, autorul „Științei juridice și Romantismului“ afirmă că acest sistem duce la consacrarea subiectivismului quasi-integral al judecătorului în materie de interpretare a legii și actelor juridice. Dacă această concepție ar triumfa, ar inaugura domnia absolută a romantismului juridic, cu toate tendințele sale arbitrare; fiecare tribunal, de nu fiecare judecător și-ar face legea.

Apoi J. Bonnacase își exprimă concepția sa asupra raporturilor dintre Drept și Morală. Contra păreri expuse mai sus, Bonnacase crede că între aceste două discipline există o diferență de natură; Dreptul e o

știință, pe când Morala nu-i, după părerea filosofilor și savanților celor mai eminenți ai timpului nostru. Toate încercările făcute pentru a stabili o morală științifică pe baze psihologice (ca S. Stuart Mill), biologice (ca Spencer, Guyot) sau solidariste (Durkheim, Bourgeois...) — spune el — au dat greș. Morala poate influența în bine caracterul oamenilor de știință, dar nu poate fi clădită pe baze pur științifice. Dreptul nu e deci ireductibil la Morală, afirmă adversarul doctrinar al lui Ripert, și pncrucă au obiective diferite: Morala corespunde ordinii interne; Dreptul ordinii externe; Morala domnește în conștiință, Dreptul guvernează viața socială. După părerea profesorului din Bordeaux, cel din Paris., d. Ripert ne transportă în plin sentimentalism și romantism, căci d-sa ne arată că Dreptul nu există decât prin Morală și-și atinge scopul doar grație acțiunii continue a acesteia prin aflusul neîntrerupt al sevei morale. Deacea Bonnacase spune: „nous avons le très grand regret de le déclarer une fois de plus: le romantisme juridique de Ripert, malgré son caractère hautement idéaliste est de nature à vouer le monde juridique et, du coup, l'harmonie sociale aux pires bouleversements et aux fantaisies judiciaires les plus graves“.

Bonnacase deci consacră diferența clasică între cele două discipline, în concluzie el citează pe Bertauld după care „guvernele pot favoriza desvoltarea sentimentului religios și sentimentului moral; aceste sentimente... asigură eficacitatea legilor, înălțând spiritele, purificând inimile, conspirând contra pasiunilor; ele permit să se facă un loc mai larg libertății umane, și previn abuzurile acestei libertăți; dar îndeplinirea datoriilor cari nu sunt prescrise decât de religie, sau a datoriilor cari nu sunt prescrise decât de morală, nu trebuie să fie impusă prin constrângere“ și pe Montalembert pentru care „societatea, pe care o reprezintă guvernul în ordinea materială, îi datorează ajutor și protecție în exercițiul drepturilor sale; dar ea n'are misiunea de a-l constrânge să-și îndeplinească datoriile“.

Există deci o deosebire fundamentală între concepțiile Bonnacase și Ripert asupra problemei raporturilor dintre Drept și Morală.

Plasându-se dintr'un punct de vedere clasic, Bonnacase condamnă cu energie teoria lui Ripert, pe care o consideră ca o manifestare capitală a mișcării juridice actuale romantice în contra căreia e îndreptată „Science du Droit et Romantisme“.

Desigur că această quasi-confuzie a Dreptului cu Morala pe care o preconizează D. Ripert ar putea avea consecințe tot atât de puțin fericite ca acele cari au făcut necesară la un moment dat distincția între ele, de către Christian Thomasius. Era necesar ca această distincție să fie stabilită pentru a se consacra ideea de libertate și a se impune un drept laic, care să nu se amestece în conștiința individului. Pentru acest motiv și D-l Ripert se grăbește să afirme: „nu trebuie să uităm că distincția tradițională a dreptului și moralei s'a impus ca una din condițiile libertății pu-

blice, că pericolul unei confuziuni persistă și că toate tiraniile au pretins mereu că vor să facă să domnească virtutea. Problema este deci de a asigura dezvoltarea ideilor morale, pentru că adevărata civilizație consistă în a face societatea mai perfectă prin omul mai bun și în același timp de a respecta libertatea umană oprind autoritatea civilă în fața respectului conștiințelor, necerând oamenilor să dea seama de motivele cari le dictează ascultarea legilor“.

După cum s'a văzut, pe de-o parte D-l Ripert susține în cartea sa că nu există vre'o diferență de natură, scop și conținut între regula juridică și cea morală, pe de alta D-l Bonnacase afirmă în lucrarea lui că suntem condamnați să constatăm că aceste discipline, fără să se excludă sunt de o natură esențial diferită. Pornind dela doctrina pozitivismului juridic, care ne arată neputința „plenitudinii ordinii juridice pozitive“ și neputința dreptului de a și justifica el însuși funcția și existența, d-l Ripert a ajuns la concluzia că „morală pânđește locuința dreptului, în care va intra într'o zi prin acțiunea destul de puternică a acelora cari luptă pentru realizarea concepțiilor morale, când legislatorul sau judecătorul vor fi trebuit să cedeze“. Pentru d-l Bonnacase, toată această teorie nu e decât una din manifestările marelui curent romantic, care a dominat nu numai întreg secolul al XIX-lea ci și începutul veacului nostru, care a înflorit nu numai în Franța, ci și în toate țările, care a influențat nu numai pe Hugo, Vigny... dar și pe simbolisți, pe Parnasieni, pe Balzac, pe Taine, pe Zola, nu numai literatura, ci și toate domeniile științei și ale artei, și dreptul, unde ca supremă manifestare a sa a negat dreptul ca știință autonomă, în favoarea moralei, prin persoana D-lui Georges Ripert cu care pe lângă mulți alții se răsboește d-l Bonnacase în cartea sa asupra științei dreptului și Romanticismul.

Aceasta este privită pe scurt controversa între cei doi tineri titani ai dreptului civil: unul, Profesorul din Paris Georges Ripert cunoscut și prin marele tratat de drept civil francez. Planiol, Ripert și alți colaboratori, iar celălalt. Profesorul din Bordeaux Jullien Bonnacase, continuatorii operei de drept civil al lui Baudry-Lacantinerie ¹⁾.

Este adevărat că polemica a purtat asupra unei probleme de știința dreptului în general.

Romantismul? O noțiune care a depărtat limitele domeniului literar și artistic, pătrunzând în mai toate domeniile, căci astăzi se vorbește de romantism juridic (conferința d-lui Ripert), romantism social (conferința d-lui Charles Bouglé), romantism financiar, romantism filosofic (sau filosofie romantică), romantism științific, romantism medical, romantism religios, romantism preistoric și chiar . . . romantism diplomatic (un exemplu: așa numita „mistică de la Locarno“).

Trebue oare să ne întristăm de atâta *romantism*

sau să-l privim ca în conformitate cu realitatea lucrurilor?

Chestiunea este deschisă. Și nu ne îndoim că interesante vor fi discuțiile și soluțiile propuse într'o epocă esențialmente caracterisată prin spiritul său critic.

George Plastara

Profesor de drept civil la
Facultatea din București

DISCURS

rostit la Banchetul oferit D-lui Georges Ripert, profesor la Facultatea de Drept din Paris și la Școala de Științe Practice — de către D-l Alexandru Șt. Mandrea, Consilier la Inalta Curte de Casație și Justiție !)

Maître,

On ne pourrait imaginer mélodie, plus harmonieuse, que l'ensemble des hommages, qui ont enchantés nos esprits et emus nos âmes émerveillées.

Pourtant, passant outre, ma discrétion habituelle, poussé, par une volonté indomptable — la nécessité d'exprimer dans le rythme de quelques phrases — le sentiment de ma profonde admiration — a triomphé de moi.

Il est splendide, Maître, l'édifice construit par Votre pensée scientifique — pleine de vigueur et profonde.

Il est empreigné de ce sentiment généreux de justice; riche, de ces idées nouvelles, qui remplissent les champs vastes du droit.

On ne saurait contester aujourd'hui — que le progrès continu de la pensée humaine, imposent nettement la révision de l'idée même de droit.

Les prescriptions du droit ne se réalisent pas, „in abstracto“, mais dans le milieu social et pour lui.

La vocation originare du droit — c'est de lutter — par la justice contre l'injustice.

Ces vérités, et encore tant d'autres — portées, sur les ondes mouvantes du temps — se sont reflétées dans la conscience juridique de nombreux jurisconsultes.

Voltaire, en dépit des juristes obscurantistes — les a cristallisés dans un vers devenu classique:

„Un droit porté trop loin — devient une injustice“.

Il y a des vérités, qui tardent à se réaliser; mais qui, se réalisent, quand même sous la pression des nouveaux courants politiques et sociaux que pénètrent et traversent le monde.

Ce qui surtout, Maître, a profondément impressionné mon esprit juridique — ce fût „la règle morale dans les obligations civiles“ — que je considère, dans ma conception — la pierre angulaire de Votre œuvre.

„Il faut plus de courage à votre époque, pour défendre les règles de la morale traditionnelle — que pour avancer les propositions les plus aventurées. Mais

1) Banchet oferit de Asociația de legislație comparată.

1. V. *Supplément au Traité théorique et pratique de Droit civil de Baudry-Lacantinerie et divers collaborateurs* (cinci volume apărute).

il ne s'agit pas ici, de simples jeux de la pensée, où le juriste puisse montrer son habileté“.

„Il existe, une règle morale au-dessus des lois positives“.

„Depuis des centaines d'années, une règle morale précise — a créé la civilisation occidentale; cette civilisation s'exprime dans son droit: en défendant les règles fondamentales de ce droit, nous empêchons que périclite cette conception morale du monde. Mais ces règles fondamentales, ne sont pas l'expression d'un vague idéal de justice, commun à tous les peuples. Il ne faut pas chercher à les justifier, en les banalisant et les défendre, au nom d'un idéal commun à tous. Nous devons, au contraire, les maintenir dans leur sévère commandement et leur nécessaire intransigeance“.

C'est par ces termes que commence Votre œuvre magistrale.

Ceux ne sont pas de simples prémises, qui s'enchevêtrent en forme de syllogismes. Car la structure des syllogismes, implique généralement un jeu de logique théorique.

„Le monde moderne, dans son organisation juridique,—est-il arrivé à créer un droit—qui se suffit à lui-même, ou bien, reste-t-il dominé par la grande loi morale — qui depuis des siècles de cristianisme régît les âmes des peuples européens?“

Et l'exposé claire, prouve que la loi morale, domine les rapports juridiques, qui ne sauraient être conçus indépendamment d'un idéal moral.

„Si on veut, que le droit, résistants à ces intérêts divers—reste imprégné d'idéal, il faut entretenir, une communion à des idées morales, que nous jugeons supérieures à toutes autres; soit, par une croyance invincible; soit, par une constatation scientifique de progrès — qu'elles ont apporté dans la société des hommes“.

Maître,

Si la recherche scientifique, objective, par sa nature et son but — est le fondement de Votre œuvre; l'ambiance, dont elle procède est imbu d'une confiance invincible — qui mène vers l'idéal.

Et si, dans les replis d'une âme qui médite — il y a une flamme d'idéalisme — son être, sera sûrement animé de toute un monde de pensées nouvelles.

Nous sommes les enfants spirituels de la France — enthousiaste et créatrice.

La lumière du génie français — se projète à travers le monde.

La Marseillaise a éveillé aux peuples — leur conscience politique. Le Code Napoléon — leur conscience juridique.

L'esprit français — semble éternel.

Recuzarea. Procedura recuzării și abținerea judecătoreștilor. — *Studiu de procedură, civilă comparată; de Dimitrie I. Cotrutz, magistrat (1 vol. în 8° de 96 pag.)* Edit. „Curierul Judiciar“ S. A. București, 1930.

Prețul 80 Lei,

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența dela 13 Noembrie 1929

Președinția D-lui St. Mladoveanu, consilier

Zinaida Popa și Constantin Popa cu N. Atanasiu

CAMBIE. — ACȚIUNE CAMBIALĂ. — DACĂ POATE FI ADMISĂ CEREREA DE CONEXARE SAU SUSPENDAREA EI. — EXCEPȚIUNE DILATORIE. — ART. 349 C. COM.

Cererile cari tind la suspendarea sau conexarea unei acțiuni, fiind excepțiuni dilatorii cari întârzie judecata procesului, nu pot fi admise într'o acțiune cambială, întru cât nu întrunesc condițiunea esențială, cerută de art. 349 c. com. de a fi de o grabnică soluționare.

No. 1563. — Respins ca nefundat recursul făcut de Zinaida Popa și Constantin Popa în contra deciziei cu No. 7/929 a Curței de Apel din Chișinău în proces cu N. Atanasiu.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare prin care recurenții se plâng că instanțele de fond le-a respins o cerere de conexiune, iar Curtea de Apel — în deosebi — le-a respins și cererea de suspendare a acțiunii cambiale până la judecarea acțiunii în anularea unor cambii, violând art. 110 proc. civ. și interpretând și aplicând greșit art. 349 c. com.

Având în vedere că se constată din deciziunea atacată că recurenții fiind chemați în judecată pentru plata unor cambii protestate, au cerut înaintea Tribunalului conexarea acestei acțiuni cambiale cu acțiunea ordinară ce intentaseră pentru anularea unora din cambiile în discuțiune, cerere pe care Tribunalul a respins-o; că fiind readusă în apel, cererea a fost respinsă și de Curtea de Apel înaintea căreia recurenții formulând o a doua cerere incidentală de a se suspenda judecarea acțiunii cambiale până la tranșarea acțiunii în anulare a cambiilor, instanța de fond le-a respins și această cerere și admitând acțiunea cambială i-a condamnat pe recurenți la plata sumei pretinsă de reclamant.

Având în vedere că pentru a respinge cele două excepțiuni ridicate de recurenți. Curtea de Apel constată și motivează că ele nu sunt de grabnică soluțiune și ca atari sunt inadmisibile conform art. 349 c. com.

Considerând că potrivit acestui text de lege, debitorul unei cambii nu poate opune de cât excepțiunile privitoare la forma titlului și la lipsa condițiunilor esențiale pentru exercitarea acțiunii cambiale precum și acele excepțiuni de fond cari sunt personale celui ce exercită această acțiune, cu condițiunea însă ca ele să fie lichide, de grabnică soluțiune și în totdeauna întemeiate pe o probă scrisă, pentru a nu întârzia plata obligațiunii cambiale.

Considerând că excepțiunile dilatorii, cum este cea a conexării și suspendării unei acțiuni cambiale, fiind

prin natura și definițiunea lor excepțiuni de întârziere, nu pot fi admise într-o acțiune cambială, întrucât nu îndeplinesc condițiunea esențială, cerută de citatul articol acea de a fi de grabnică soluțiune.

Că astfel fiind, Curtea de Apel respingând, pentru considerațiunile mai sus arătate, cererea de conexare și de suspendare a acțiunii cambiale, au făcut o justă aplicațiune a art. 349 c. com. și deci motivul de casare fiind neîntemeiat, recursul urmează a se respinge.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III-a

Audiența de la 12 Martie 1930

Președinția D-lui Aurel Bogdan, Președinte

Preotul Moise Păcescu cu Preotul Bănățeanu și Ministerul Instrucției Publice

CONTENCIOS ADMINISTRATIV. — ACȚIUNE. — RECLAMANT. — CALITATE. — VIOLAREA UNUI DREPT GARANTAT DE LEGE. — SIMPLU INTERES. — DACĂ POATE JUSTIFICA O ACȚIUNE IN CONTENCIOS. — ART. 1 DIN LEGEA CONTENCIOSULUI ADMINISTRATIV.

Potrivit art. I din legea contenciosului administrativ pentru ca reclamantul într-o acțiune în contencios să aibă calitatea să discute legalitatea unui act administrativ de autoritate și să poată cere anularea acelui act, trebuie ca mai întâi să facă dovada că a avut un drept garantat de lege și că acest drept i-a fost violat de către autoritatea administrativă prin actul ilegal a cărui anulare o cere.

Prin urmare, simplul interes pe care un candidat la o catedră din învățământ, l-ar avea să anuleze numirea făcută la acea catedră, pentru ca devenind vacantă să albă posibilitatea să o obțină, nu este de natură să-i justifice acțiunea în contencios, dacă nu face dovada că avea un drept garantat de lege asupra acelei catedre și existent la data când s'a făcut numirea a cărui anulare o cere.

No. 140. — Respinsă acțiunea în contencios administrativ intentată de către Preotul Moise Păcescu în proces cu Ministerul Instrucțiunii publice și Preotul N. Bănățeanu.

S'au ascultat D-nii avocați Libros și Emil Ottulescu pentru reclamant, T. Dragoș pentru Ministerul pârât și Istrati Micescu pentru intervenientul preot N. Bănățeanu.

Curtea,

Asupra acțiunii de față intentată conform legii pentru Contenciosul Administrativ, de către Preotul Moise Păcescu cu petițiunea înreg. la Nr. 12160/928, în cotra Ministerul Instrucțiunii Publice și prin care cere anulare transferării Preotului N. Bănățeanu de la catedra de religie a Școlii Normale de fete din Turnu-Măgurele, la catedra de religie a Școlii Normale de băieți din Câmpulung; precum și asupra intervențiunii făcută în acest proces de către Preotul N. Bănățeanu, prin petițiunea înreg. la Nr. 3802/929, prin care cere ca Curtea să constate că transferarea sa la Școala Normală de băieți din Câmpulung a fost făcută de către Ministerul Instrucțiunii Publice în mod legal și în consecință să respingă acțiunea reclamantului.

Având în vedere actele de la dosar, susținerile orale și scrise ale părților.

Având în vedere că în fapt se constată următoarele :

În ziua de 12 Iulie 1928 se primește la Ministerul Instrucțiunii Publice o petițiune, din partea Preotului Petre Dragomirescu prin care acesta arătând că la 6 August 1928 urmează să fie scos la pensie din oficiu pentru limita de vârstă, cere să i se aprobe demisia de la catedra ce ocupă și întrucât primise salariul pe lunile de vacanță roagă că această demisie să fie considerată ca primită pe ziua de 1 Septembrie 1928.

Prin această demisiune devenind vacantă catedra de religie de la Școala Normală de băieți din Câmpulung, Ministerul Instrucțiunii în conformitate cu art. 33 din vechea lege a învățământului secundar și superior publică catedra vacantă prin Monitorul Oficial.

În urma acestei publicațiuni și în baza art. 33 din lege, această catedră este solicitată de trei preoți și anume: Preotul N. Bănățeanu, Profesor de religie la Școala Normală de fete din Turnu-Măgurele, Preotul Moise Păcescu din Câmpulung și Preotul Isaia Niculescu, deasemenea din Câmpulung.

Primind aceste cereri în termenul legal, Ministerul în conformitate cu art. 33 din legea Învățământului secundar și superior în vigoare la acea dată, le trimite Consiliului de Inspectori generali spre a-și da avizul asupra lor.

Cum între acești trei solicitanți, Preotul N. Bănățeanu se găsea într-o situațiune privilegiată de lege, față de ceilalți doi, fiindcă dânsul cerea numai să fie transferat la catedra vacantă din Câmpulung, pe când ceilalți doi, Preotul Moise Păcescu și Preotul Isaia Niculescu cereau ca să fie numiți direct la această catedră, dânsii nefiind încă în învățământ și figurând dar pe tabloul de capacitate respectiv, Consiliul de Inspectori cu majoritatea de voturi dă aviz favorabil pentru transferarea Preotului Bănățeanu și Ministerul de Instrucțiune, următor acelui aviz transferă prin deciziunea Nr. 123259 din 28 Septembrie 1928, pe numitul preot la catedra vacantă.

În contra acestei deciziuni de transferare, Preotul Moise Păcescu a intentat acțiunea de față cerând ca pe baza legii contenciosului administrativ Curtea să o anuleze ca ilegală.

Tot prin această acțiune reclamantul a mai chemat în judecată și pe Preotul N. Bănățeanu pentru ca deciziunea pe care Curtea o va pronunța în această cauză să-i fie opozabilă.

În ședința de la 23 Februarie 1929, reclamantul a renunțat însă la pârâțul Preot N. Bănățeanu menținând în proces numai pe Ministerul Instrucțiunii Publice.

Preotul Bănățeanu face atunci intervenție în proces cerând alături de Minister respingerea ca inadmisibilă și ca nefondată acțiunea reclamantului.

Curtea prin jurnalul Nr. 1339 din 23 Februarie 1929 a admis în principiu această intervenție și a amânat judecarea apelului la 6 Martie, la care dată ridicându-se incidentul de inadmisibilitate a acțiunii Preotului Păcescu, a amânat pronunțarea la 13 Martie când a hotărât judecarea incidentului odată cu fondul,

Având în vedere că reclamanta în susținerea acțiunii sale invoacă patru motive pe baza cărora pretinde că transferarea Preotului Bănățeanu urmează să fie anulată ca ilegală și anume: 1) Pentru că nu s'a respectat termenele și condițiunile prescrise de art. 54, 55, 59 și 140 din legea învățământului secundar din 15 Maiu 1928; 2) pentru că preotul Bănățeanu nu putea să mai beneficieze de privilegiul transferării întrucât însăși numirea sa la catedra de la care cerea să fie transferat este izbită de nulitate întrucât a fost obținută prin fraudă legii; 3) Pentru ca Preotul Bănățeanu nu a funcționat efectiv 3 ani la catedra din Turnu-Măgurele ca să aibă dreptul să ceară transferarea de la acea catedră și 4) pentru că avizul consiliului inspectorilor generali favorabil transferării nu a fost motivat.

Având în vedere că înainte de a discuta aceste motive pe cari reclamantul își sprijină cererea de anulare a transferării, atât Ministerul pârât, cât și intervenientul Preot N. Bănățeanu, invoacă inadmisibilitatea acțiunii reclamantului, întemeiată pe considerațiunea că conform art. 11 din legea Contenciosului Administrativ trebuia ca cel ce intentă o acțiune în virtutea acestei legi să fie vătămat prin actul a cărui anulare se cere într'un drept al său, ori în speță, susțin dânsii, reclamantul nu avea nici un drept asupra catedrei la care a fost transferat Preotul Bănățeanu pentru a putea cere anularea acelei transferări.

Considerând că potrivit art. 1 din legea contenciosului administrativ oricine se pretinde vătămat în drepturile sale printr'un act administrativ de autoritate făcut cu călcarea legilor poate face cerere pentru recunoașterea dreptului său, de unde rezultă că pentru ca reclamantul într'o acțiune în contencios să aibă calitatea să discute legalitatea unui act administrativ de autoritate și să poată cere anularea aceluia act, trebuie ca întâiu să facă dovada că a avut un drept garantat de lege și că acest drept i-a fost violat de către autoritatea administrativă prin actul ilegal a cărui anulare o cere.

Că, deci în speță pentru ca reclamantul Preot Moise Păcescu să poată discuta legalitatea transferării preotului Bănățeanu de la catedra de religie din Turnu-Măgurele la cea din Câmpulung, trebuie să facă dovada ca dânsul avea dreptul să fie numit la acea catedră și că acest drept i-a fost nesocotit când Ministerul a atribuit-o Preotului Bănățeanu.

Având în vedere că în urma demisiunii Preotului Dragomirescu în vederea scoaterii sale la pensie pentru limită de vârstă, catedra de religie din Câmpulung ocupată de acest preot este publicată vacantă.

Având în vedere că această catedră a fost solicitată prin transferare de Preotul Bănățeanu și prin numire de preoții Moise Păcescu și Isaia Niculescu,

Având în vedere că atât potrivit dispozițiilor legii Învățământului secundar din 1910 cu modificările din 1912 (art. 33) cât și potrivit legii învățământului secundar și superior din 15 Maiu 1928 (art. 54, 55 și urm.) la vacanța unei catedre cererea de transferare este privilegiată față de o cerere de numire, astfel că

numai dacă reclamantul ar fi fost și el profesor de religie și ar fi solicitat catedra de religie de la Școala Normală din Câmpulung tot prin transferare ca și preotul Bănățeanu ar fi avut un drept născut pentru transferare și ar fi avut atunci și dreptul să atace transferarea preotului Bănățeanu dacă transferarea acestuia s-ar fi făcut cu călcarea legii, ori Preotul Păcescu care a solicitat catedra nu prin transferare — ne având acest drept — ci prin numire ca fiind trecut pe tabloul examenelor de capacitate împreună cu candidații care au dreptul să fie numiți în învățământ nu putea avea această situație decât numai dreptul să atace în contencios numirea ca profesor de religie a preotului Bănățeanu la Turnu-Măgurele, lucru ce nu a făcut, ceea ce astăzi numai este în termen să facă.

Că deci legalitatea numirii preotului Bănățeanu ne mai putând fi discutată, iar transferarea acestuia reclamantul ne având calitatea să o discute, dânsul după cum s'a arătat mai sus neputând intra în concurs la vacanța unei catedre cu profesorii în funcțiune cari o cer prin transferare, urmează că acțiunea de față este inadmisibilă reclamantul neavând nici un drept de a cărei violare să se poată plânge.

Având în vedere că, în afară de aceasta, dreptul preotului Păcescu de a fi numit în învățământ nu naște conform art. 131 din legea învățământului secundar decât la Iunie 1929, adică după efectuarea transferării din anul 1929 pe când drepturile preotului Bănățeanu de a fi transferat existau pe baza vechei legi potrivit art. 33 chiar dela data publicării catedrei vacante, așa că preotul Moise Păcescu neavând la data transferării preotului Bănățeanu nici un drept asupra acestei catedre, acțiunea sa în contencios devine inadmisibilă.

Având în vedere că, în afară de aceste considerațiuni, art. 131 al legii învățământului secundar din 15 Maiu 1928 prevede că nimeni din momentul promulgării acestei legi numai poate deveni profesor la Școalele secundare decât în conformitate cu dispozițiunile ei cari prevăd între altele la art. 58, că Ministerul Instrucțiunii după facerea transferărilor va publica între 1—15 Iunie catedra rămasă vacantă pentru ca în ziua de 1 Iulie toți candidații înscriși pe tablourile de capacitate să-și trimită cererile lor pentru alegerea catedrelor.

Că, deci potrivit acestor liste preotul Moise Păcescu care nu era profesor la data transferării preotului Bănățeanu ci figura numai pe tabloul de capacitate nu avea nici un drept nici chiar eventual asupra catedrei rămasă vacantă prin scoaterea la pensie a preotului Dragomirescu, căci acest drept să naște abia după efectuarea transferărilor și după publicarea catedrelor rămase vacante, pe când dreptul preotului Bănățeanu de a fi transferat pe care îl avea în baza art. 33 din lege era recunoscut și de legea cea nouă care prin art. 125 dispune că membrii Corpului didactic secundari care se găsesc funcționând ca titulari la promulgarea legii de față își păstrează drepturile lor câștigate.

Că pentru toate aceste considerațiuni, reclamantul Preot Moise Păcescu neavând nici un drept pentru catedra de religie din Câmpulung la care a fost transferat preotul Bănățeanu nu are calitatea să ceară pe calea contenciosului administrativ anularea acelei transferări.

Ca simplul interes întemeiat pe posibilitatea că în caz când preotul Bănățeanu nu ar fi obținut catedra de religie din Câmpulung prin transferare și când nici vre-o altă cerere de transferare la această catedră nu s'ar mai fi făcut, iar printre candidații de pe tabloul de capacitate nici un altul cu medie superioară nu ar fi solicitat-o, ar fi putut obține dânsul în acest caz catedra vacantă nu este de natură a justifica un drept în sensul art. 1 din legea contenciosului administrativ pentru ca reclamantul socotindu-se vătămat să aibă calitatea să ceară anularea ca ilegală a transferării preotului Bănățeanu și deci acțiunea urmează a fi respinsă.

Având în vedere că față de această soluțiune devine fără interes cererea de intervențiune făcută de preotul Bănățeanu și urmează deci a i se respinge.

Pentru aceste motive, redactate de D-1 Consilier Siliu Rădulescu, respinge.

Semnați: *Aurel Bogdan, N. Racoviceanu, S. Rădulescu.*

TRIBUNALUL DÂMBOVIȚA S. II.

Audiența dela 14 Noembrie 1929

Președinte D-1 N. Georgescu. — Ceptura, judecător

Plutonier N. Bătătorescu cu Federala Dâmbovița

URMĂRIRI FISCALE: — CONTESTAȚIE.—CONSEMNAREA SUMEI NU SE CONSEMNEAZĂ LA POPRIRE. — URMĂRIREA LEFURILOR FUNCȚIONARILOR. — SOCIETĂȚI COOPERATIVE. — CONTRACTE. — SOCIETĂȚI COOPERATIVE URMĂRIREA INDEMNIZAȚIEI DE SCUMPETE. — ART. 131 ȘI 167 LEG. COOPERAȚII.

1. Consemnarea sumei pentru care este urmărit debitorul, potrivit art. 34 din legea de urmărire, se face numai când urmărirea are loc în averea mobilă a datornicului, iar nu când se face o poprire, fiindcă art. 34 fiind o dispoziție excepțională, ea trebuie interpretată restrictiv și apoi, dacă rațiunea consemnării este, că în cazul când datornicul cade în contestația sa, fiscul să aibă la dispoziție suma consemnată, această rațiune nu mai există la o poprire, unde prin faptul popririi, suma este la dispoziția fiscalului, dacă contestația se respinge.

2. Deși art. 131 leg. cooperăției arată că se urmăresc lefurile și pensiunile funcționarilor până la 1/4, pentru datoriile contractate la cooperative, însă înțelesul care rezultă din diferitele dispoziții ale legii cooperăției, este acela, că urmărirea se face pentru datornici de-orice fel ai cooperativelor, nu numai pentru datoriile rezultând din contracte și măsura aceasta este de altfel rațională, fiindcă o

diferență nu se poate face între cei care se obligă prin contract, ca să fie supuși regimului prevăzut de art. 131 leg. cooperăției, și cei care se obligă prin delict, să fie supuși unui regim mai favorabil.

3. Față de dispoziția art. 131 leg. cooperăției, care arată că se urmăresc și orice alte indemnizațiuni, și art. 167 leg. cooperăției, care aprobă orice dispozițiuni contrare din alte legi și regulamente, indemnizațiile de scumpete se urmăresc și ele pentru datorii la cooperative.

No. 228. Respins apelul făcut de N. Bătătorescu în contra deciziei comisiei fiscale din 3 Iulie 1929 a A-ției Financiare Dâmbovița în proces cu Feducla Dâmbovița.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de N. Bătătorescu, Plutonier major în Târgoviște, contra deciziei din 3 Iulie 1929 dată de comisia fiscală de pe lângă Administrația Financiară Dâmbovița, pentru judecarea contestațiilor, prin care s'a respins contestația acestuia, pentru motivul că apelantul nu a consemnat suma, pentru care a făcut contestație la urmărire ;

Având în vedere că apelantul a susținut, că el nu trebuia să consemneze această sumă, fiindcă nu s'a făcut contra acestuia o urmărire mobilă, pentru a fi obligat să consemneze suma urmărită, ci în contra acestuia s'a făcut o poprire ;

Că în fond apelantul a susținut, că art. 131 din legea cooperăției, pe baza căruia s'a făcut poprirea, arată că se pot urmări și sequestra 1/3 din salariul funcționarului, numai pentru datoriile contractate la societățile cooperative ; deci nu i se putea face poprire apelantului, fiindcă datoria sa la Federala Dâmbovița nu este rezultată dintr'un contract, ci dintr'un delict, amestiat ca fapt penal, iar hotărârea dată poartă numai asupra despăgubirilor civile ;

Și în fine apelantul a susținut, că nu i se poate urmări decât solda de bază, nu indemnizația de scumpete ;

Considerând că legea de urmărire, după ce arată cum se face urmărirea pentru datoriile către fisc, asupra lucrurilor mobile, veniturilor imobilelor, asupra imobilelor datornicului, în art. 34 vorbește de contestațiile la urmărire, pentru cei urmăriți în averea mișcătoare ; că pentru aceste contestații art. 35 impune sub pedeapsă de nulitate, ca odată cu ele să se alăture și recepisa de consemnarea sumei, pentru care se face urmărirea ;

Considerând că obligația aceasta a consemnării sumei, pentru care se face urmărirea, fiind numai pentru urmărirea în averea mișcătoare, această obligație nu poate să fie întinsă și la situația, când fiscul execută pe datornicii săi în alt mod ; într'adevăr dispoziția art. 34 din legea de urmărire, fiind o dispoziție excepțională, aplicația ei nu poate să existe decât numai la urmărirea în averea mișcătoare a datornicului, arătată de art. 84 din legea de urmărire.

Că apoi dacă există o rațiune, ca să se consemneze suma când se face o contestațiune la o urmărire mobiliară, fiindcă prin această consemnare, dacă contestatorul, cade în contestația sa „această sumă rămâne la dispoziția fiscoului, această rațiune nu mai există, când se poprește o sumă de bani datorită datornicului, fiindcă prin faptul popririi, efectuată, suma de bani se găsește la dispoziția fiscoului, dacă contestația se respinge ;

Că fiind astfel, susținerea intimății, că apelul și contestația sunt admisibile, fiindcă nu s'a consemnat suma de bani urmărită, se găsește neîntemeiată ;

Considerând, în ceace privește susținerea în fond a apelantului, că deși art 131 legea de organizarea cooperăției, vorbește că se pot urmări și sequestra până la o treime, salariile și pensiile funcționarilor, pentru datoriile contractate la societățile cooperatice, însă înțelesul ce rezultă din complexul dispozițiilor legii cooperăției, este că nu numai pentru datorii rezultate din contracte se aplică această măsură, ci pentru toate datoriile avute de cineva la cooperatice ; într'adevăr art. 124 legea cooperăției, vorbește de orice sume de bani datorate la cooperatice, arătând dobânzile ce curg la ele ; art. 136 vorbește iarăș generic de debitorii cooperativelor ; art. 136 vorbește de urmărirea debitorilor societăților cooperatice, care se face conform procedurii civile, fie potrivit legii de urmărire ; art. 137 și 138 vorbește iarăș de debitorii societăților cooperatice ; art. 139 vorbește de contestația debitorilor și art. 141 vorbește de vânzarea silită a imobilelor aparținând debitorilor societăților cooperatice ;

Că față de aceste dispoziții rezultă, că și art. 131 leg. cooperăției, are înțelesul că urmărirea pe care o prevede acest articol, se aplică la toate datoriile avute de cineva către cooperatice ;

Considerând că rațional nu s'ar putea concepe, ca cineva care contractează cu o cooperativă, să fie supus regimului prevăzut de art. 131 din legea cooperăției, iar dacă comite un delict față de cooperativă, să nu mai fie supus aceluiaș regim, ci unui regim mai favorabil ; astfel dacă apelantul, ar fi fost obligat pe baza contractului de depozit, avut cu intimata, fiindcă apelantul a fost casier la intimata, el să fi avut să suferă dispozițiile art. 131 leg. cooperăției, iar pentru că acesta a deturnat sumele de bani încredințate lui, comițând prin aceasta un delict, acesta să nu mai fie supus aceluiaș regim ;

Că deci din cele expuse rezultând că măsurile privitoare la urmărire, prevăzute de art. 131 leg. cooperăției, privesc pe toți cei care datorează la cooperatice, susținerile apelantului, că aceste măsuri privesc numai datoriile rezultate din contracte, se găsesc astfel neîntemeiate ;

Considerând că după art. 131 din legea cooperăției, pe lângă o treime din salariu, se mai urmăresc și orice alte indemnizații ale funcționarilor publici și particulari ; că după art. 167 legea cooperăției, sunt abrogate toate dispozițiile din orice alte legi și regulamente, care vor fi contrare legii cooperăției ; că față de aceste

dispozițiuni, indemnizațiile de scumpete se urmăresc și ele ; într'adevăr dispoziția decretului-lege din 15 Dec. 1918, prin care se scutesc dela urmărire indemnizațiile de scumpete, fiind contrare legii cooperăției, care spune că se urmăresc orice alte indemnizații ale funcționarilor, este abrogată de legea cooperăției.

Astfel că și această susținere a apelantului găsin-du-se neîntemeiată, apelul făcut de acesta urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător Hariton Udrea, respinge apelul.

Semnați : N. Georgescu-Ceptura, Hariton Udrea.

BIBLIOGRAFIE

„Curs de Drept Civil Român“ (în 13 volume) de George Plastara.

Sub iscălitura profesorului dela Facultatea de Drept din Paris, René Demogue, a apărut în *Revue trimestrielle de droit civil* (anul 29 bis, Ianuarie-Martie, No. 1, Paris, 1930) următoarea frumoasă apreciere asupra operei de mai sus a D-lui Profesor Plastara.

„Este evident imposibil într'o dare de seamă foarte limitată de a da o idee despre o operă de această importanță.

„Dela marele tratat de Drept Civil al lui Alexandresco, Dreptul Civil român nu mai fusese obiectul unui studiu atât de întins și de această valoare. Autorul a prezentat în principal o expunere doctrinară a Dreptului Civil, în care ține seama de operele cele mai recente care au apărut în Franța.

„In acelaș timp, el ne face să cunoaștem deciziunile cele mai importante ale Jurisprudenței române. De altă parte, el ne dă învățăminte abundente de Drept comparat, mai ales asupra țărilor Europei Centrale : Ungaria, Austria, Rusia, ce ar fi greu să găsim auirea.

„Pe când uvrajul lui Alexandresco, rămăsese la forma comentariului, Domnul Pfastara a urmat sistemul mai modern al expunerii generale, neglijind teoriile noi cari s'au dezvoltat alături de cod. Astfel el ne presintă dela început o teorie a actelor juridice și o alta a persoanelor morale după legea din 6 Februarie 1924.

„El expune deasemenea transformările moderne ale proprietății, în special dela războiu, regimul minelor și al petrolurilor după Constituția română din 1923, teoria declarațiunii unilaterale de voință, exceptio non adimpleti contractus, exeredarea, fundațiunile, dreptul de retențiune, etc.

„Opera sa trebuie să cuprindă încă trei volume. Astfel complectată, ea va forma un monument util de cunoscut“.

A apărut.

Studii Juridice de N. Georgean, consilier la Curtea de Apel din București (Volumul III de 464 pagini în 8° Atelierele grafice Socec & Co. S. A.)

Prețul 300 lei.